

Honec krav

Rudolf Cortés

Ami **C**
1. Po zasmušilé pustině jel starý honec krav,
Ami **C**
den temný byl a ševelil dech větru v stéblech trav,
Ami **C** **Ami**
tu honec k nebi pohleděl a v hrůze zůstal stát,
F **Ami**
když z rozervaných oblaků viděl stádo krav se hnát.
Ami C **Ami F** **Ami**

R: [: Jipijaej, jipijajou, to přízraky táhnou tmou. :]

2. Ten skot měl rohy z ocele a oči krvavé
a na bocích mu plápolaly cejchy řeřavé,
oblohou se neslo jeho kopyt dunění
a za ním jeli honci až k smrti znavení.

R:

3. Ti muži byli zsinalí a kalný měli zrak
a marně stádo stíhali, jak mračno stíhá mrak,
proudy potu máčely jim tvář i košili
a oblohou se nesl jejich jekot kvílivý.

R:

4. Tu jeden honec zastavil a pravil:"Pozor dej,
svou duši hříchu uvaruj a ďáblu odpírej,
bys' nemusel pak po smrti se věky věků štvát
a nekonečnou oblohou to stádo s námi hnát."

R:

R: